

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 1 - feb. 2016

Vi ser med egne øjne,
hvad Gud gør blandt jøder i dag

Guds kærlighed flytter grænser - 06 | Guds karakter må afspejle sig i vores teologi - også i spørgsmålet om Israel - 09 | Vi ser med egne øjne hvad Gud gør blandt jøder i dag - 12 | #Engangvarjægflygtning - 18 | Ortodoks-rabbinsk indlæg om kristendommen - 20

*”Jeg beder af hele mit hjerte til Gud om,
at jøderne må blive frelst”*

Rom. 10,1

Evangeliet og den jødiske
verden
nr. 01. feb. 2016

Den Danske Israelsmission
TORVET
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7356 1270

Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk
Reg. nr. 9743
kontonr. 3054500

Oplag: 4500

Forsidebillede: Alexander
Goldberg, israelsk direktør på
Caspari Center. Foto: Heidi
Tohmola

Redaktion: Bodil Skjøtt, Jan
Mortensen, Simon Krüger,
Arne Pedersen (ansv.)

Layout: Maria Bach Jensen
Tryk: Vestjysk Rotation

Oplysninger om medarbejdere
og landsstyremedlemmer kan
findes på israel.dk

Gud tilbyder os en historie, vi kan gøre til vores egen

LEDER

I august 2016 samles godt 1000 unge fra mere end 160 lande til Lausanne-bevægelsens konference for ledere i mission i aldersgruppen 25-35 år. To tredjedele af gruppen kommer fra Asien, Afrika og Latinamerika og resten fra Europa og Nordamerika, deriblandt også tre fra Danmark.

Som optakt til konferencen er der lavet en forberedelse-pakke, som deltagerne kan læse eller lytte til på nettet. Noget af det er også tilgængeligt for andre, og jeg har lyst til at anbefale serien på ti videoer med titlen "Reframing the story". På en udfordrende og relevant måde perspektiveres og kobles den bibelske historie til vores egen tid, hvor vi alle er under pres for at opfinde og fortælle vores helt unikke historie. Vi gør det, fordi vi ikke ved eller har glemt – eller måske mistet troen på – at der allerede findes en historie om hvem vi er, hvor vi er på vej hen, og hvad meningen med livet er. Det er den historie, Bibelen fortæller om Israels Gud.

"Da vi var børn, levede vi i en historie, vi selv havde opfundet. Men da jeg blev voksen, var historien ikke længere tilstrækkelig. Jeg havde brug for noget andet, for historien var ikke længere sand". Sådan siger en af personerne i John Steinbecks bog Øst for Paradis. Bogen er fra 1952 og rammer her noget tidløst. Mennesker har til alle tider fortalt historier om, hvem de er, og hvordan verden hænger sammen. Men citatet er uhyre aktuelt i vores individualiserede, sekulariserede og pluralistiske verden, hvor vi hele tiden vil skabe vores egen helt unikke historie. For er jeg nu så speciel?

Holder min historie, eller oplever jeg, at den er utilstrækkelig, at jeg har brug for noget andet, fordi den historie jeg selv fandt på, faktisk ikke er sand?

Også ind i dette har Gud et evangelium, for han tilbyder os en historie, vi må gøre til vores egen. Det er den historie, Gud fortæller om sig selv i Bibelen, og hvad der ligger på hans hjerte, når det gælder os og vores verden. Vi skal ikke opfinde vores egen, men kan skrive os selv ind i den historie, som er større end os. Det er i ordets bedste betydning livet om at gøre at kende Bibelens historie, den som handler om Israels Gud, Israels folk og Israels Messias - historien om Guds rige. For kender vi ikke den, får de historier, vi selv skaber, lov til at forplumre, fordreje og ødelægge Guds historie om hvem vi er, og hvad livet går ud på. Det gælder også, når vi kun delvist kender den bibelske historie eller tillader os at plukke i den. Når spørgsmålet om hvem jeg er, hver dag skal besvares med det, jeg formår, det tøj jeg har på, den eksamen jeg har eller den lønscala jeg står på. Når hvem jeg er, ikke kan besvares med en større historie om, hvordan Gud ser på mig, bliver hver dag en konstant udfordring for vores identitet. Så skal livet lykkes: Vi skal være den bedste i klassen, på arbejde, den bedste mor og den perfekte ægtefælle. Der er ikke plads til at fejle. Så bliver vores livs mission at skjule vores nederlag, vores tvivl og vores brudte natur med alle dens mærker fra en falden verden. Men sådan er det ikke i Bibelens historie om Guds rige. Den forudsætter en falden og ødelagt verden. Den begynder ikke med hvem vi er,

men med hvem Gud er. "Jeg er" var Guds svar til Moses, da han ville kende Guds navn. Og fordi Han er, er vi! Det er i historien om, hvem Gud er, vi skal finde vores plads. Israels historie viser, at den plads ikke er uden nederlag eller afsavn og lidelse. Lidelsen kan gøre ondt, men den kan ikke frarøve os, hvem vi er, når vi har vores rødder i den bibelske historie. For i den historie handler det ikke om at være perfekt eller om at lykkes. Det handler om at kende og følge Jesus. Det er i ham og i sidste ende i hans død på korset, vi kan se, hvem Gud er, og hvilke tanker han har om os: Så meget er vi værd, og så meget var han villig til at betale.

Vores mission – også vores Israelsmission – er at fortælle den historie og invitere jøder og ikke-jøder til at gøre den til fortællingen, om hvem de er. Så Guds rige må komme og Guds vilje ske.

Bodil F. Skjøtt
Bodil Skjøtt, generalsekretær

Mine motiver

må også på knæ

REFLEKSION

*Christian Iversen Vestergård,
stud.theol. og
kommunikationsmedarbejder*

Når andre spørger mig, hvordan det var at være kirkevolontør i Jerusalem i seks måneder, svarer jeg som oftest, at det var utrolig lærerigt og udfordrende, men at det bestemt ikke blev, som jeg havde forventet. Jeg kom fx ned til 28 cm sne og ikke 28 graders varme...

Jeg havde en klar ide om, at mit ophold skulle handle om, hvad jeg kunne gøre for andre. Jeg ville gerne tjene Guds rige ved at prædike evangeliet, bekæmpe uretfærdighed, tale sandheden og løse konflikter, men med den skjulte dagsorden at det skulle sætte mig i centrum. Jeg ville vise, at jeg var stærk, jeg var god, jeg kunne være en af dem, som gjorde noget. Det skulle handle om andre, for at det skulle handle om mig.

Og jeg måtte sande, at foråret faktisk kom til at handle om mig, men ikke som jeg havde forventet det med mine misforståede motiver. For det kom ikke til at handle om den gode aggerende Christian, der tjente Guds mission (omend med et forkert fokus), men om hvad jeg havde brug for. Det kom til at handle om, hvad Gud ville gøre for mig.

Med så store planer for mig selv endte jeg med at sidde i Jerusalem og være frustreret over, at det ikke lykkedes. Jeg kunne på ingen måde indfri de store forventninger, jeg havde til mig selv. Ingen af de gode gerninger, jeg hovmodigt troede, jeg skulle udrette, fandt sted. I stedet for at tjene andre, skete der bare ingenting.

I en blanding af magtesløshed og frustration måtte jeg spørge Gud "Hvad sker der? Hvorfor gør jeg ingenting? Hvorfor sker der ingenting?"

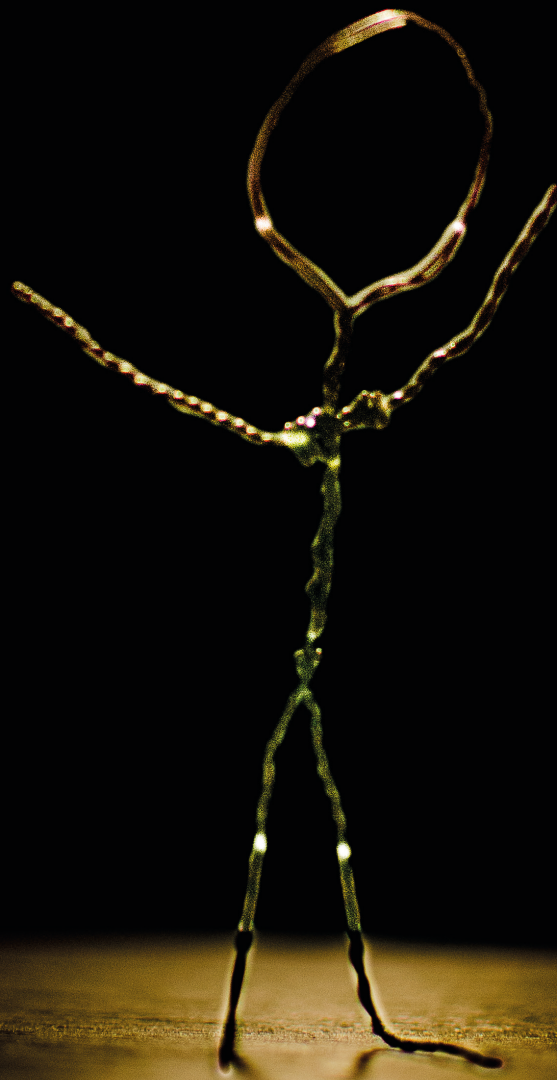
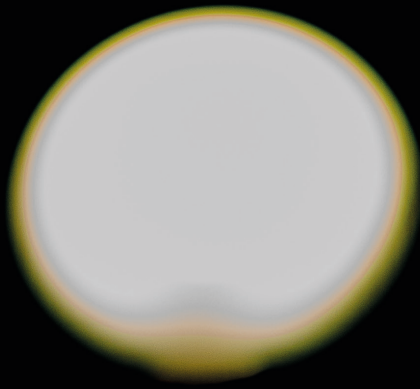
Lidt efter lidt måtte jeg i min utilstrækkelighed erfare, at også jeg har brug for Guds nåde. Det har jeg vidst længe, men i Jerusalem erfarede jeg det på en måde, så jeg måtte bede om Guds kraft, hans visdom, og specielt hans tilgivelse.

Jeg kan ikke i mig selv gøre noget egenhændigt for Gud, og da slet ikke hvis mine handlinger skal vise, hvor god jeg er, i stedet for hvor stor og god Gud er. På mine knæ oplevede jeg, at Gud vendte det rundt for mig. Vendte mine motiver rundt, så de begyndte at udspringe af nåden.

I dag på den anden side af min tid i Israel kan jeg med taknemmelighed konstatere, at opholdet som kirkevolontør slet ikke var, som jeg havde forventet – heldigvis! I stedet for at det kom til at handle om, hvad jeg skulle gøre for andre, kom min tid i Israel til at handle om, hvad Gud gjorde for mig.

Når jeg ser tilbage på min tjeneste, kan jeg ikke sige, jeg udrettede noget bemærkelsesværdigt. Men bemærkelsesværdigt var det nu alligevel, det Gud udrettede for mig. At han igen lod mig erfare hans rige nåde. Det ville jeg nødtigt have undværet.

Må vi dagligt øve os i at bede om Guds nåde, og at den må være vores motivation for at handle, gøre godt og være en positiv forskel i verden. <<

Guds kærlighed flytter GRÆNSER

*Velkommen til årsmødet den 12. marts kl. 13.30
på TORVET i Aarhus*

Se det fulde program på side 8...

KOM OG MØD

SUSAN PERELMAN

En af grundlæggerne af Jews for Jesus, en global missionsorganisation med arbejde i 26 byer fordelt i 14 lande. Til daglig er hun en del af lederskabet i organisationen, hvor hun også har ansvaret for kommunikation. Jews for Jesus blev grundlagt i begyndelsen af 1970'erne i San Francisco af Moishe Rosen. Vi har et mangeårigt samarbejde med organisationen, hvor vi særligt har sendt volontører til deres sommerkampagne i New York.

Foto: Arne Pedersen

Hvad er det nu for noget med de grænser. Forældre får at vide, de skal sætte dem – lære deres børn, hvor de går, for ellers går det galt. Børn elsker at gå over dem, ja, de skal vel nærmest gå over dem, udfordre dem, for at vi skal synes, de er raske og sunde. Grænser kan også bruges til både at afgrænse og begrænse – alt efter om man vil holde noget eller nogen inde eller ude.

Guds kærlighed ej grænse ved, synger vi i Löne-grens gamle salme. Og i mødet med dén græn-seløse kærlighed rykkes vore egne grænser. I forhold til os selv. I forhold til vores næste og i forhold til det samfund og den verden, vi alle er en del af.

Det er denne grænserykning, vi skal være sammen om på Israelsmissionens årsmøde 12. marts på TORVET i Aarhus. Morten Hørning Jensen, lektor på Menighedsfakultetet, vil fortælle om, hvordan Jesus rykkede på grænserne for rent og urent. Susan Perlman, der er en del af ledelsen i Jews for Jesus, vil fortælle om grænseoverskridende mission til jøder i dag og om, hvordan hendes egne grænser blev rykket, da hun selv kom til tro på Jesus som Messias. Vi skal også lytte til Israelsmissionens tidligere formand, Kai Kjær-Hansen, som med udgangspunkt i Johannes 3,16 vil forkynde om, hvordan Gud selv sprængte alle grænser, da han blev menneske. Derudover skal vi lytte til nogle af alle de mennesker, som hvert år krydser grænser sammen med Israelsmissionens Unge for at rejse ud i verden for deltage i og lære mere om Guds mission.

Rigtig hjertelig velkommen til årsmøde!

MORTEN HØRNING JENSEN
Lektor på Menighedsfakultetet og volontør med Israelsmissionen i Jerusalem i midten af 1990'erne. Morten er passioneret omkring arkæologi og dens betydning for bekræftelsen af de bibelske beretninger i både Gammel og Ny Testamente.

KAI KJÆR-HANSEN
Behøver næppe en udførlig introduktion for venner af Israelsmissionen. Formand gennem 17 år samt tidligere redaktør af Israelsmissionens Avis. Derudover har han en omfattende forfatter og taler virksomhed bag sig.

PROGRAM

EFTERMIDDAG

- Velkomst og sang
- 13.30** Indledning
- 13.45** Jesus flytter grænsen for rent og urent – Jesu ord om rent og urent i lyset af arkæologien og historien v/ Morten Hørning Jensen
- 14.10** Intro til Jews for Jesus
- 14.15** Hvordan når vi jøder med evangeliet i dag? v/ Susan Perlman, Jews for Jesus
- 14.50** Musikindslag
- 15.00** Kaffepause
- 15.30** Årsberetning v/ Krista Rosenlund Bellows og Bodil Skjøtt
- 16.30** Sang/musik
- 16.40** Opdatering fra Israelsmissionens Unge v/ Simon Krüger
- 16.50** Seminarer
- 1) "The Gospel in the Passover" v/ Susan Perlman (på engelsk)
 - 2) Nyt fra den messianske bevægelse i Israel v/ Bodil Skjøtt
 - 3) Min plads i Guds mission v/ Jakob Wilms Nielsen
- 17.50** Aftensmad - tilmelding til fællesspisning på kontor@israel.dk

AFTENPROGRAM

- 19.00** Velkomst – og børnesange
- 19.10** Nyt fra medarbejderne i Israel
- 19.20** Min vej til Jesus – mit liv med Jesus v/ Susan Perlman
- 19.45** Sang/Musik
- 19.50** For således elskede Gud verden, prædiken v/ Kai Kjær-Hansen
- 20.10** Sang og kollekt til Israelsmissionens arbejde
- 20.15** Året rundt og jorden rundt med Israelsmissionens Unge – kom med til bl.a. Jerusalem, Betlehem og Jakarta!
- Afslutning med Musik-andagt
- 21.00** Kaffe til alle
- 21.45** IU fortsætter festen

VALG TIL LANDSSTYRET

Som bekendtgjort på Israelsmissionens hjemmeside, israel.dk, er Uffe Torm på valg, og han har valgt at stoppe i landsstyret, da hans periode nu er udløbet. Der skal lyde en stor tak til Uffe for de kompetencer, han har bidraget med i sin tid i landsstyret!

Jakob Wilms Nielsen er opstillet til den ledige plads i landsstyret, og da der ikke er andre kandidater, er han valgt. Jakob er et kendt ansigt i Israelsmissionen, da han og familien tidligere har været udsendt til Den Danske Kirke i Jerusalem, hvor Jakob har fungeret som præst. Nu er han sognepræst i Kvaglund Kirke ved Esbjerg. Vi er glade og taknemmelige over, at Jakob har sagt ja til at træde ind i landsstyret. Han har ikke bare et stort kendskab til Israelsmissionens arbejde, men også et indgående kendskab til den messianske bevægelse i Israel. Vi byder Jakob hjertelig velkommen og ser frem til samarbejdet.

ÅRSMØDE FOR BØRN

Der er også årsmøde for børnene, som Israelsmissionens Unge er arrangører af. De glæder sig til at byde en hel masse børn velkommen til fest, leg og sjov.

GUDS KARAKTER

må afspejle sig i vores teologi

– også i spørgsmålet om **ISRAEL**

ARTIKEL

*Kent Grinderslev Rasmussen,
stud.theol.*

I efteråret 2015 fulgte stud.theol. Kent Grinderslev Rasmussen faget ”Palæstinensisk teologi” på sit teologiske studium. Han har i mange år været engageret i arbejde relateret til Israel, og faget udfordrede ham på flere måder – særligt i forhold til samspillet mellem bibellæsning og de praktiske konsekvenser det får omkring konflikten mellem jøder og palæstinensere.

Hvordan jeg læser min Bibel er vigtigt! Det har betydning ikke kun for mig selv, men også for hvordan jeg betragter andre. Historien viser, at en bestemt bibellæsning kan bruges til at retfærdiggøre udnyttelsen af etniske eller social grupper eller give grupper positiv særbehandling med henvisning til deres særlige etnicitet.

I mit møde med kristne palæstinensere er det blevet klart for mig, hvor forskelligt man kan se på forståelsen af forholdet mellem Israels folk i Det Gamle Testamente (GT) og kirken som Guds folk i dag. Også i spørgsmålet om forståelsen af landløfterne i GT spiller dette en vigtig rolle.

Der er mange nuancer i den teologi. På den ene fløj er der kristne zionister, som argumenterer for det jødiske folks gudgivne og bibelske ret til det landområde, som fx Vestbredden i dag er en del af. På den anden fløj er »

Foto: Karoline Hoffmann-Hansen

kristne palæstinensere, som i stedet fremhæver bibelens budskab om retfærdighed og fjendekærlighed. I deres optik retfærdiggør kristne zionisters læsning af bibelen den undertrykkelse og besættelse, de selv er udsat for af staten Israel. Derfor er det ingen overraskelse, at kristne palæstinensere afviser den teologi, som visse kristne zionister argumenterer for.

Formålet med denne artikel er dog ikke at undersøge, hvilken af de to der har mest ret, men at anerkende det spændingsforhold mellem bibelske sandheder, der kan synes at opstå for os, som læser den.

Tidsperioder

I løbet af de sidste par århundreder har særligt én måde at læse bibelen på vundet frem. Her læser man verdenshistorien som en række tidsperioder, hvor Gud har henvendt sig til mennesker på forskellige måder. Fra skabelse til fald (1 Mos 1-3), fra fald til syndflod (1 Mos 3-8), fra syndflod til Abraham (1 Mos 9-11), fra Abraham til Sinaj (1 Mos 11 – 2 Mos 19), fra Sinaj til Golgata (2 Mos 19-ApG 1), fra Golgata til 1000-årsriget (ApG 1-Åb 20) og tidsperioden i 1000-årsriget (Åb 20-22). Antallet af tidsperioder kan variere, men oftest nævnes disse syv. Tidsperioderne har som sådan ikke noget med hinanden at gøre, men Gud møder mennesker forskelligt i forskellige tidsperioder af verdenshistorien. Da den nye pagt, som kommer i kraft af Kristus, ikke i udgangspunktet erstatter den gamle pagt, ligger der også i denne teologi en forventning om, at Gud fortsat vil opfylde sine løfter til Israel og det jødiske folk. De er ikke opfyldt i Kristus, men venter fortsat deres endelige opfyldelse. Landløfterne bliver derfor centrale. Forventningerne om, at Gud snart vil opfylde løfterne til Israel, er forståeligt nok kun vokset siden 1948, hvor staten Israel blev oprettet. Denne teologiske retning kaldes dispensationalisme.

Når man ser på konsekvenserne af en sådan teologi i Israel og Palæstina rejser der sig en række spørgsmål. Ikke mindst af etisk karakter. Hvordan stemmer en sådan teologi overens med, hvad Bibelen også siger? Hvad gør vi med de modsætninger, som synes at opstå? Den afgørende sandhed og begivenhed i kristen teologi er Guds frelse og forsoning i Kristus. Kristen etik - den måde kristenlivet leves ud - må altid tage sit udgangspunkt i Kristus og hans lære om retfærdighed og næste- og fjendekærlighed. Hvis konsekvenserne af vores teologi på et område spænder ben for dette, må vi tilbage til tegnebrættet. Derfor er det et problem, når en dispensationalistisk teologi kommer i vejen for eller tilsidesætter Jesu ord om kærlighed, fred og retfærdighed for at retfærdiggøre handlinger, som fremmer undertrykkelse og uretfærdighed.

Forventningen om at Gud allerede nu og i fremtiden vil opfylde sine løfter om landet til Israel, så staten Israel også kommer til at omfatte de palæstinensiske landområder, svækker bestræbelserne på at skabe retfærdighed, fred og forsoning i området nu. Det er forståeligt, at kristne palæstinensere ikke kan finde sig selv i en teologi, som siger, at Gud snart vil opfylde sine løfter og give Israel - i betydningen staten Israel - råderet over hele landområdet og dermed også over dem og deres historiske ret til deres jord. Hvis det er et sådant fremtidsbillede, man har, hvorfor så kæmpe for retfærdighed for den palæstinensiske befolkning i dag? En kristen zionistisk teologi der ukritisk støtter staten Israels bestræbelser på at erobre og besidde hele det palæstinensiske landområde på bekostning af det palæstinensiske folk, står for mig at se i strid med den etik, som bibelen taler om.

Men kan man afvise en læsemåde af bibelen ud fra de potentielle politiske eller sociale konsekvenser en sådan læsemåde måtte have? Kan man ikke være overbevist

om, hvordan bibelens tale om landløfterne skal læses og så i øvrigt undlade at forholde sig til den aktuelle konflikt i Israel/Palæstina? Hvis vi kan det, har vi så grebet evangeliet om, at vi selv er sat fri fra dødens ødelæggende og nedbrydende magt? Gud greb ind i verdenshistorien for at frelse enhver, der følger ham og genoprette det, som synden har ødelagt. Det gælder også der, hvor mennesker undertrykkes og friheden tages fra dem.

Men har Gud da ikke planer for det jødiske folk og landområdet i Israel/Palæstina? Jo, bibelen taler klart om Guds planer med Israel. De handler om frelse. Gud ønsker, at hele Israel skal frelses. Er landet og oprettelsen af staten Israel en del af den plan? Måske! Men vi må skelne mellem Guds forsyn og vores opgave, indtil det sker. Vi har fået ét mandat fra Kristus – at forkynde evangeliet og kæmpe mod uretfærdighed og ondskab i verden. Hvordan Gud ønsker at frelse det jødiske folk og bruge dem i sin frelsesplan, er hans sag og ikke vores.

Den dominerende teologi om forholdet mellem kirken og Israel har op gennem historien været, at kirken har erstattet det jødiske folk – også kaldet erstatningsteologi. Denne forståelse tager ikke højde for centrale bibelsteder og må afvises. Dertil kommer, at den har givet grobund for kirkens antisemitisme igennem tiden. I stedet for at give det jødiske folk positiv særbehandling på bekostning af andre etniske grupper, sådan som dispensationalismen gør, leder erstatningsteologien til negativ særbehandling.

En anden vej

Sammen med Jesus-troende jøder og kristne palæstinensere må vi finde en anden vej. Vi må finde en måde at læse bibelen på, der både tager bibelens ord alvorligt og får implikationer, der ikke modsiger hverken evangeliet eller en kristen etik – ellers er det ikke sand bibelsk teologi.

En sådan forståelsesnøgle bør indeholde og opfylde følgende kriterier:

(1) For at en teologi kan være sand, må den være bibelsk funderet. Både GT og NT er Guds åbenbarede

◀ *Lisa Loden, messiansk jøde, og Salim Munayer, kristen palæstinenser, er to markante personer i den teologiske debat omkring konflikten mellem Israel og Palæstina. Sammen har de skrevet bogen "Through my enemy's eyes", hvor de begge præsenterer deres synspunkter og foreslår en vej fremad for forsoning.*

ord til os og kun igennem et seriøst studie heraf, kan vi nærme os en sand teologi. Megen teologi er blevet udformet på baggrund af en selektiv læsning af bibelen, hvor bibelen er blevet mere misbrugt end brugt.

(2) Vi må ikke se bort fra konsekvenserne af vores teologi. Fører den til holdninger og handlinger, som er i modstrid med, hvad bibelen også taler om? I så fald er der noget galt. Et træ skal kendes på dets frugter, sagde Jesus (Matt 7). Vi må være villige til at gentænke vores læsning af bibelen, hvis den ikke fører til sund kristen etik med udgangspunkt i skabelsen og Jesu ord i Bjergprædiken.

(3) En sand teologi må afspejle det kristne håb om Guds genoprettelse og fornyelse. Som kristne tror vi på Guds magt til at genskabe og forny. Ikke som en undskyldning for ligegyldighed over for verden nu, men som en opmuntring til at gå ud i verden på Guds ord og arbejde for retfærdighed og fred og på den måde lade Guds vilje ske gennem os, indtil Gud fornyer og genopretter himmel og jord.

(4) En sand teologi skal afspejle Guds karakter. Derfor må vores teologi fremelske at møde alle mennesker med den samme kærlighed, tilgivelse og nåde, som vi selv er blevet mødt med af Gud. Gud er sen til vrede og rig på troskab, nåde og kærlighed, men accepterer ikke ondskab og uretfærdighed (2 Mos 34). På samme måde må vi møde mennesker og den verden, som er Guds. Når vi kæmper for retfærdighed i verden, kan vi ikke acceptere, der bliver gjort forskel på mennesker på grund af etnicitet, køn eller religion. Gud rækker sin kærlighed og nåde ud til alle ligeligt, og det må afspejles i vores teologi og i alt vores arbejde.

Når det gælder forholdet mellem jøder og kristne - især i konflikten mellem Israel og Palæstina - må der i vores teologi være plads til alle disse fire kriterier. Vi har Jesus-troende brødre og søstre på begge sider af konflikten og af muren. Må vi som kirke i verden kendes på, at vi aktivt vil kæmpe for retfærdighed, fred og kærlighed. For det er hvad Gud selv har mødt os med gennem forsoning i Kristus. ◀◀

TIL VIDERE STUDIE

Through My Enemy's Eyes fra 2014 er en nuanceret fremstilling af konflikten mellem Israel og Palæstina skrevet af en Jesus-troende jøde og kristen palæstinenser i fællesskab. Bogen ønsker at skabe forståelse og rum for dialog mellem messianske jøder og kristne palæstinensere. Som udenforstående kristne bliver vi taget med ind i konflikten i håbet om at kunne finde et fælles teologisk ståsted og bidrage positivt til en fredelig løsning på konflikten.

Vi ser med egne øjne, **HVAD GUD GØR** blandt jøder i dag

 INTERVIEW

*Anne-Mette Ladegaard,
volontør på Caspari Centeret*

I 2000 år har det været konfliktfyldt at være både jøde og Jesus-troende. Den dag i dag kæmper messianske jøder stadig med at finde svar på, hvordan både

troen på Jesus og den jødiske identitet kan forenes. Her fortæller Alexander Goldberg om både glæder og udfordringer ved at være jøde, bo i Israel og tro på Jesus.

”At være Jesus-troende jøde er et stort og kompliceret spørgsmål, som vi alle kæmper med,” fortæller Alexander Goldberg, israelsk direktør for Caspari Center for Bibelske og Jødiske Studier i Jerusalem, et teologisk ressourcested for den messianske bevægelse i Israel.

I 2000 år har kirken og synagogen været enige om, at man ikke kan tro på Jesus og samtidigt bevare sin jødiske identitet.

”Men i dag udfordrer messianske jøder denne årtusinder gamle konsensus ved at pege tilbage til de tidligste jødiske tilhængere af Jesus,” siger Goldberg. Historisk har der været store spændinger mellem jøder og kristne, hvor den kristne kirke bl.a. har praktiseret tvangsdåb af jøder og deltaget direkte i forfølgelser og fordrivelser af jøder. Holocaust er et nyere historisk eksempel på dette. Disse forhold gør det vanskeligere for de jøder, som kommer til tro på Jesus som messias at bevare deres jødiske identitet, fordi de bliver anset som forrædere. ”Hvordan man kan leve sin tro på Jesus ud i en jødisk kontekst efter 2000 år med disse spændinger i den jødisk-kristne historie. Det er et svært spørgsmål, som alle messianske jøder forsøger at løse,” mener han. Jesus-troende jøder i 2000 år

Goldberg har været ansat på Caspari Center i syv år. Hans opgaver her er at udvikle centerets arbejde blandt de lokale messianske menigheder og at undervise i forskellige sammenhænge. Blandt andet har vi tidligere skrevet om, hvordan han har været med til at holde

FAKTABOKS

Caspari Center for Bibelske og Jødiske Studier blev grundlagt i 1982 af Den Norske Israelsmission. De ønskede at støtte de israelske Jesus-troende jøder gennem uddannelse og forskning. Siden begyndelsen har Caspari haft flere internationale partnere, heriblandt Den Danske Israelsmission.

Alpha-kurser for russisk-talende immigranter.

”Der har altid været etniske jøder her og der, som har troet på Jesus som messias. Faktisk viser et af Caspari Centerets akademiske studier, at der har været Jesus-troende jøder de sidste 2000 år,” fortæller Goldberg og forklarer videre: ”Fra omkring det 5. århundrede blev Jesus-troende jøder en del af de ikke-jødiske kirker og dermed en del af en ikke-jødisk kultur. Derfor holdt mange op med at identificere sig selv som jøde.” Denne udvikling er ærgerlig for både Jesus-troende jøder og for den kristne kirke. Jesus-troende jøder har al mulig grund til at fastholde deres jødiske identitet samtidig med, de bekender troen på Jesus som messias. Både Jesus selv, disciplene, hovedparten af forfatterne i Bibelen og mange af de første efterfølgere af Jesus, var jøder, så disse to står slet ikke i kontrast med hinanden. Hvis den kristne kirke mister gruppen af Jesus-troende jøder eller fremmedgør dem, mister kirken ikke blot en gruppe mennesker, som naturligvis hører til i kirken, men den mister også en væsentlig del af sin egen identitet, for også den kristne kirke har jødiske rødder.

”Mange af de Jesus-troende jøder som bor i Israel, bevarer i dag deres jødiske identitet, ligesom Jesus selv og hans tidlige jødiske tilhængere også gjorde. Således bliver den jødiske del af den universelle kirke genoprettet i vore dage, og det er bemærkelsesværdigt,” fortæller Goldberg.

Kaldet som underviser

Goldberg er selv messiansk jøde og immigrerede i 2003 fra Rusland til Israel, hvor han bosatte sig i Jerusalem med sin familie. Her fik han arbejde i en turistvirksomhed. Goldberg havde dog et stort ønske om at blive teolog, så ved siden af arbejdet begyndte han på teologiske studier. Da finanskrisen ramte verden i 2008, ramte den også turistvirksomheden, og samme år blev han fyret. Goldberg sendte en ansøgning af sted til Caspari og blev ansat.

”Jeg tror, Herren viste mig vejen til at søge stillingen på Caspari. Caspari er et perfekt sted for mig, for det er et evangelikalt undervisningscenter, og centerets akademiske karakter matcher mit kald som underviser,” fortæller han.

Pengegaver kan give problemer

Den messianske bevægelse står overfor mange udfordringer i dag, hvor spørgsmålet om identitet er et af dem. En anden udfordring er ifølge Goldberg, at udenlandske pengegaver kan give problemer i de lokale menigheder.

”Nogle udenlandske enkeltpersoner, lokale kirker og

missionsorganisationer skaber utilsigtet en finansiell afhængighed for de lokale messianske menigheder i deres iver efter at velsigne det jødiske folk,” siger han og fortsætter: ”Selvom deres hjælp i visse tilfælde afhjælper nogle økonomiske byrder, så skaber det også usunde venskaber og relationer, der svækker os åndeligt. Disse godhjertede venner mangler nogle gange rettidig omhu i deres forvaltning af ressourcer. Der er tilfælde, hvor den sultne klarer sig bedre med en fiskestang end en fisk.”

Casparis mange opgaver

”Casparis arbejde spænder fra akademiske studier til praktisk undervisning, men alt vi laver, relaterer til Guds arbejde blandt det jødiske folk,” forklarer Alexander Goldberg.

✓ *Alexander Goldberg synes han og Caspari Center passer perfekt til hinanden, da han har fået et kald til at undervise.*

Caspari Center udruster på flere forskellige måder de messianske menigheder - blandt andet gennem undervisning og kurser for ledere og undervisere, som bidrager til idéudvikling og inspiration. Deres sabbatsskoleundervisning har fx deltagere fra hele Israel. Centeret udgiver også bøger og undervisningsmaterialer sammenfattet af lokale og internationale ressourcepersoner i den messianske bevægelse. De ønsker at udruste den messianske bevægelse med teologiske kompetencer og viden, for selvom der har været Jesus-troende jøder i 2000 år, er den messianske bevægelse stadig ny hvad angår teologi og refleksion over denne. Derfor er der brug for seriøse kompetencer på dette område. Caspari Centers fokus på jøderne kommer ifølge Goldberg fra en overbevisning om, at Gud ikke kun var, men stadig er og altid vil være Abrahams, Isaks og Jakobs Gud (2. Mos. 3,15). »

Foto: Heidi Tohmola

”Derfor tror vi også, at Gud stadig er meget aktiv blandt det jødiske folk. For os, der tror på Jesus, betyder det, at vi gennem vores arbejde i jødemission med egne øjne kan se det, Gud gør blandt jøder i dag,” konstaterer Alexander Goldberg.

Savner rollemodel for den messianske bevægelse
Han ser også en tredje udfordring for den messianske bevægelse i dag: Modstanden de messianske jøder

møder fra andre jøder, fx nogle ortodokse, og fra samfundet. ”Selvom Israel er et demokrati, er det et meget ufuldkommen ét,” mener Goldberg. Messianske jøder oplever diskrimination i forskellige former, og i enkelte tilfælde, mener den israelske direktør for Caspari godt, at man kan tale om, at de messianske ledere kommer i situationer, som kan betegnes som reel forfølgelse. Ikke ved at de stræbes efter livet, men gennem systematisk chikane fra anti-missionsorganisationer eller besværlig-

Den første og vigtigste glæde for mig er den voksende åbenhed overfor evangeliet, som jeg kan spore i det israelske samfund.

Alexander Goldberg

Foto: Heidi Tohmola

gørelse af deres arbejde fra myndighedernes side. Han er dog usikker på, hvordan denne udfordring bedst skal løses.

”Skjuler vi vores lys under en skæppe i frygt? Mister vi vores vilje til at være salt ind i samfundet og for vores nabo - eller undgår vi det? Skal vi gå på kompromis med vores overbevisninger og tro i håb om at blive accepteret og nyde vores ro og fred eller står vi fast, betaler prisen og udholder trængslerne, når det er nødvendigt?” spørger Goldberg retorisk og fortsætter: ”Disse spørgsmål er udfordrende, men de har brug for at blive besvaret,” mener han.

Han savner en rollemodel for den messianske bevægelse i dagens kirke, som kan inspirere og vise vej gennem modstanden. Udfordringen med den manglende rollemodel hænger for Goldberg sammen med identitetsspørgsmålet for den messianske bevægelse: ”Det er kun ganske få, som har stået overfor disse udfordringer, som de messianske jøder møder fra andre jøder og fra samfundet. Derfor står vi lidt famlende overfor problemet,” analyserer han.

Caspari som brobygger

”Caspari tjener ikke kun den messianske bevægelse, men også den kristne kirke ved at oplyse kirken om kristendommens jødiske rødder, og ved at kirken møder deres jødiske brødre og søstre i troen,” fortæller Goldberg.

Internationalt samarbejder Caspari med kirker og missionsbevægelser og sætter derigennem fokus på den messianske bevægelse i Israel, og de udfordringer de Jesus-troende jøder står overfor. Det foregår blandt andet gennem kurser for teologer, missionsledere, studerende og andre interesserede, samt gennem partnerskaber på tværs af landegrænser. Derudover giver Casparis medarbejdere guidede ture til turistgrupper, information og undervisning om den messianske bevægelse.

På spørgsmålet om hvilke glæder der er i den messianske bevægelse i Israel, svarer Goldberg: ”Den første og vigtigste glæde for mig er den voksende åbenhed overfor evangeliet, som jeg kan spore i det israelske samfund. Interessen for Jesus vokser meget langsomt, men støt. Bare i de 12 år, jeg har boet i Israel, kan man se en forskel”, fortæller Goldberg.

◀ *Caspari Centeret ligger midt i Jerusalem og har til formål at være et teologisk ressourcested for den messianske bevægelse i Israel.*

Foto: Heidi Tothmoja

▲ *Anne-Mette Ladegaard, volontør ved Caspari, er i færd med de sidste forberedelser inden missiologi-kurset i november sidste år.*

Ligesom Israelsmissionen ønsker Caspari Center at nå det jødiske folk med budskabet om, at Yeshua (Jesus på hebraisk) er Messias.

Den anden store glæde ved den Messianske bevægelse i dag er, at bevægelsen vokser. Ifølge en undersøgelse fra 1999 udført af Israelsmissionens generalsekretær Bodil Skjøtt og tidligere formand Kai Kjær-Hansen havde de messianske menigheder dengang omkring 5.000 medlemmer i Israel. Der er ikke blevet lavet en officiel statistik siden, men Goldberg mener, der er mindst 10 tusind messianske jøder i Israel. Andre vil ikke gå højere end syv tusind, mens andre igen vil sætte tallet højere – til 15 tusind. Det er altså et tal der hersker en del usikkerhed omkring.

”Nye menigheder opstår, eksisterende menigheder vokser; præster og missionærer bliver teologisk uddannet og nye missionale projekter bliver hele tiden etableret for at styrke bevægelsen,” fortæller Goldberg glad. Og hvordan kan vi i Danmark støtte og opmuntre den messianske bevægelse i Israel?

”Udbyg partnerskabet med Caspari og vær trofast!” opfordrer Goldberg inden han slutter: ”Vi er ikke en lokal menighed, så støtten til Caspari skaber ikke nogen ”afhængighed”. Men med støtten kan vi hjælpe de lokale menigheder på en sund måde.” ◀◀

#EngangVarJegFlygtning

– nu er jeg volontør på Ebenezerhjemmet

INTERVIEW

*Bodil Skjøtt,
generalsekretær*

Som 9-årig flygtede Huong fra Vietnam til Malaysia sammen med sin moster og morbror. Som 11-årig kom hun til Danmark, kom til tro på Jesus, blev uddannet sygeplejerske, og nu, 15 år senere, arbejder hun som volontør på Ebenezerhjemmet i Haifa.

Foto: Bodil Skjøtt

"Det giver så meget mening at være her. Også selv om jeg er uddannet sygeplejerske fra Danmark og "bare" skal arbejde som volontør her."

Det er Houngs forklaring, da jeg spørger hende, hvorfor hun - for anden gang - har forlænget sit ophold på Ebenezerhjemmet, hvor hun har arbejdet siden januar 2015 og nu planlægger at blive frem til januar 2017.

Vi mødes på Ebenezerhjemmet ved middagstid en novemberdag. Selv om den første kraftige regn er faldet i Israel med masser af oversvømmelse til følge både i byerne langs kysten og i Jordandalen, er det ikke blevet mere vinter, end at vi godt kan spise

frokost i haven på en lille restaurant i nærheden af hjemmet.

Her bliver jeg lidt klogere både på, hvordan hverdagen er for volontørerne på Ebenezerhjemmet for tiden, og på hvorfor Houng ikke returnerer til Danmark som planlagt.

Hun er en ud af seks volontører, som sammen med fem sygeplejersker og køkkenpersonalet passer og plejer Ebenezerhjemmets omkring 30 beboere. Hun er eneste danske volontør lige pt., men ikke den eneste volontør, der faktisk er uddannet sygeplejerske. To af de andre er også færdiguddannede, men for at arbejde som sygeplejerske på hjemmet

skal man have sin uddannelse fra Israel. Det er bl.a. grunden til at Israelsmissionen ikke længere sender sygeplejersker til Ebenezerhjemmet - med mindre som Houng vil arbejde som volontører.

"I Danmark har man som sygeplejerske snart ikke tid til at have kontakt med beboere eller patienter, men det har jeg mulighed for her. Selvom jeg ikke taler sproget, kan jeg godt skabe kontakt og vise beboerne omsorg", fortæller Houng. Det sprog, der er mest brug for på hjemmet nu, er russisk, og de fem uddannede sygeplejersker taler da også russisk som deres første sprog.

For at få lov til at flytte ind på hjemmet må man ikke have brug for hjælp til de mest basale ting i hverdagen. Man skal være selvhjulpen. Men når behovene for mere pleje melder sig, bliver man ikke bedt om at flytte ud igen. Det betyder også, at flere og flere af beboerne har brug for syge-pleje. "Men det er ikke et sygehus. Det er et hjem," understreger Houng. "Alle som kan, spiser dagens tre måltider sammen. Personalet spiser med og sidder ikke for sig selv. Vi holder morgen-andagt sammen hver morgen, og vi fejrer alle fødselsdage samt både de jødiske og de kristne fester sammen."

For Houng er det at være i Israel og opleve det bibelske land sammen med volontører fra hele verden et stort privilegium og en af grundene til, hun forlænger. "Men det er også her, jeg tror, Gud vil have mig nu, fortæller hun. "Jeg ser det som et kald og har en dyb fred i at være netop her og netop nu. Gud har bekræftet mig i, at det er her, han vil bruge mig."

Houngs egen historie er også speciel. Hun kom til Danmark som 11 årig sammen med sin moster og morbror. Sammen flygtede de - i båd - fra Vietnam til Malaysia, hvor de boede i en flygtningelejr, inden de efter to år kom til Danmark som FN kvoteflygtning og blev sendt til Hirtshals. Det er her, Houng har lært dansk og gået i dansk skole. Efter tre år kom hendes egne forældre og søskende også til Danmark. Hendes familie er buddhister, men hendes danske kontaktfamilie inviterede hende med i kirke og til IMU-møder og sørgede også for, at hun kom på Djursland Efterskole. Det var på

efterskolen, hun blev klar over, hvad det betyder, når de andre siger, at de "tror på Jesus". Selv har hun en meget konkret og personlig oplevelse af at møde Jesus som én, der kan overvinde mørket og de destruktive kræfter i verden. Kræfter hun også kender fra sig selv.

Det førte til, at hun nogle år senere blev døbt, som den første i sin familie - indtil videre.

Når Houng omtaler arbejdet på Ebenezerhjemmet, gør hun det med stor glæde og ejerskab. "Det er et godt sted og det eneste af sin slags. Det er vigtigt at et sådan hjem findes i Israel for Jesus-troende jøder - og kristne arabere - som et hjem og som et sted, hvor de mærker omsorg og kærlighed."

Og så er Houng glad for fællesskabet med de andre volontører. De er forskellige hvad angår nationalitet og alder. Houng hører med sine 26 år til de yngste. De fleste er der et år, men der er også andre, som forlænger. Der er især en, som bliver ved med at komme tilbage. Hun er fra Latinamerika. Lederparret, Johnny og Susanna Khoury, holder hver anden uge bibeltime med volontørerne. Desuden arrangeres der hvert semester en udflugt for alle de frivillige på hjemmet. Houng deltager jævnligt i gudstjenesterne i menigheden, Beit Eliyahu, som ligger i forbindelse med hjemmet. Sammen med andre volontører har hun også været på besøg hos nogle af de andre messianske menigheder i Haifa.

Tiden er gået og frokosten spist. Houng er allerede sent på den til sin aftenvagte, som er fra kl 13-21. Jeg fortsætter min tur mod Tel Aviv til møde i bestyrelsen for Immanuelkirken. Men glæder mig over, at der var tid til en afstikker til Haifa og over, at Israelsmissionen kan bidrage til arbejdet på Ebenezerhjemmet - både med penge og med volontører. Mon denne fortælling kan inspirere andre til at blive volontører på hjemmet? Det håber jeg. Også for deres egen skyld. <<

Læs mere om at være volontør på Ebenezer-hjemmet på israel.dk

Ortodoks-rabbinsk indlæg om **KRISTENDOMMEN**

KORRESPONDENTBREV

*Christian Rasmussen,
præst i Immanuelkirken*

Foto: Rabbi Riskin

Først i december blev der på hjemmesiden for Center for Jødisk-Kristen Forståelse og Samarbejde i Jerusalem (cjcuc.com) postet et interessant indlæg. Det er underskrevet af 25 ortodokse rabbinere fra USA, Europa og Israel, der søger et samarbejde mellem jøder og kristne bl.a. for at møde ”vor tids moralske udfordringer” ved sammen at påtage sig en aktiv rolle i at gøre en positiv forskel i verden.

Indlægget forholder sig til kirkens forfærdelige historie ift. det jødiske folk, men anerkender også, at mange jøder har mødt en ægte kærlighed og respekt fra kristne. Ikke mindst i tiden siden Nostra Aetate – et katolsk dokument, der blev udgivet for 50 år siden, hvori jøderne bl.a. ”frikendes” for mordet på Jesus.

En Gud-villet Messias?

Der er i indlægget nogle bemærkelsesværdige formuleringer om kristendommen og Jesus, som jeg vil kommentere på.

”Vi anerkender, at kristendommen hverken er en tilfældighed eller en fejl, men en Gud-villet gave til hedningerne.”

Det er en interessant formulering, fordi der på den ene side klart ligger en afstandtagen til den tanke, at hedningernes Kristus også skulle være jødernes Messias – en tanke som også træder frem andre steder i indlægget. Det er trist, for det er jo præcis, fordi Jesus er jødernes Messias, at han også er hedningernes Kristus. Er han ikke jødernes Messias, kan han heller ikke være min Kristus. På den anden side er der en klar anerkendelse af kristendommen som Gud-villet. Men det synes i min optik uforeneligt at kalde kristendommen ”Gud-villet” og samtidig selv afvise Jesus som jødernes Messias, for Jesus hævdede jo selv at være jødernes Messias (fx

Mark 14:60-64) og resten af Ny Testamente hævder det samme. Det var jo derfor, ypperstepræsten og resten af det jødiske råd dømte ham skyldig til døden. Og her bliver det interessante opfølgende spørgsmål til rabbinerne så, om ikke Jesu død så også må være Gud-villet? Svaret er klart nok både i Gamle og Ny Testamente. Det var rigtig nok hverken en tilfældighed eller en fejl, men netop Gud-villet at Jesus skulle dø (Es 53:10; Ap.G 4:27-28), men ikke kun for hedninger. Også for jøder.

Jesus for/imod loven?

En anden formulering siger:

”Jesus gav Moseloven en majestætisk styrke og ingen af vore egne lærere talte stærkere om lovens uforanderlighed end ham.”

Det er altså noget af en anerkendelse af tømrersønnen fra Nazaret. Men den er rimelig nok. Jesus sagde i Bjergrædiken: ”Sandelig siger jeg jer: Før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven, før alt er sket.” Ingen har nogensinde taget Guds lov mere alvorligt end Jesus. Når det så er sagt, så bemærker David Lazarus, messiansk pastor og journalist i sin kommentar på IsraelToday.co.il, at et af argumenterne mod Jesus netop var, at han ikke tog loven alvorligt (Ap.G 6:14). De 25 rabbinere siger det modsatte med eftertryk.

Selvom rabbinerne gør det helt klart, at de ikke deler troen på Jesus som Messias, så er det dog opmuntrende, at der fra ortodoks-jødisk hold kommer en skrivelse, som både rækker ud mod den kristne kirke (vi har jo op igennem historien ikke ligefrem givet dem mange grunde til at gøre det), og som giver Jesus en vis anerkendelse, der måske kan danne basis for en samtale om, hvem han faktisk er. <<

 Center for Jødisk-Kristen Forståelse og Samarbejde i Jerusalem arbejder med dialog mellem kristne og jøder. Her er det et møde mellem katolikker og jøder på centeret i Jerusalem.

Jews for Jesus: Størst i Israel og ny afdeling i Berlin

På trods af terror og uroligheder i Israel vokser denne del af Jews for Jesus' arbejde, så det nu er den største af deres afdelinger i verden. "I denne måned flyttede vi til nye lokaler for at have plads nok, og for at udnytte de muligheder der er for at række ud og evangelisere. Israel har virkelig brug budskabet om fred," fortæller David Brickner, direktør for missionsorganisationen. Derudover byder 2016 på en ny afdeling i Berlin. Unge israelere er i stigende grad flyttet til byen hen over de senere år, og den nye afdeling har målsætning om at række ud til disse unge i Berlin.

Nyt præstepar ansat til Jaffo

Marit og Bradley Long bliver nyt præstepar i Immanuelkirken i Jaffo. De er ansat i kirken fra efteråret 2016, men allerede 1. januar er de ansat af Den Norske Israelsmission til forskellige opgaver. Parret har tre børn. Som en hjælp i overgangsfasen sender Den Danske Israelsmission Louise og Rasmus Breindahl til Immanuelkirken fra sommer og året ud. De skal hjælpe med at løse forskellige opgaver som kirkevolontører.

Jul i Jaffo

Over 250 mennesker var mødt op til julegudstjeneste i Immanuelkirken i Jaffo. Der var ikke plads til alle, så vinduerne måtte åbnes, for at dem der stod udenfor, også kunne lytte med. Til midnatsgudstjenesten samme dag kom 110 og juledag mødte 140 op. Juledags aften var der koncert i en fyldt kirke. Over 750 mennesker var altså forbi Immanuelkirken i juledagene. "Vi beder om at Helligånden vil arbejde i mennesker gennem de ord, de høre og det fællesskab, de oplevede," siger Christian Rasmussen, præst i kirken. Vær med til at bede!

Web-evangelisation i fremgang

Organisationen One for Israel, som arbejder med online-evangelisation til jøder, melder i deres årlige rapport om markant fremgang i forhold til tidligere år. I 2015 var de i kontakt med flere mennesker end alle de tidligere år til sammen. Samtidig har de set flere komme til tro end alle de tidligere år til sammen. Det er særligt video-serien "Jeg mødte Messias", som har været et hit. Videoerne indeholder vidnesbyrd fra forskellige jøder om, hvordan de kom til tro på Jesus som Messias. De 48 videoer er set over 10 millioner gange på Youtube.

Tag med til Israel i 2016

Israel - påskerejse	20.-28. marts
OBS: Hurtig tilmelding	
Egypten, Jordan og Israel	29. mar. - 11. apr.
Israel - landbrugsrejse	12.-19. april
Israel - med Samaria	10.-19. maj
Israel - med Samaria	18.-27. sept.
Israel - for hele familien	16.-23. okt.
Israel - klassisk rundrejse	16.-23. okt.
Israel - med nye øjne	23.-30. okt.
Israel - med Bibelen i Bibelens land	28. okt.-06. nov.
Israel - spændende rundrejse	10.-20. nov.

Bestil nyt katalog med uforglemmelige rejser

7592 2022

BLIV MEDLEM AF ISRAELSMISSIONEN

og vær med til at sætte mission, forsoning og kristendommens jødiske rødder på dagsordenen - læs mere og bliv medlem på

israel.dk/medlem

Det jødiske folk har stadig en plads i Guds mission. Hjælp Israelsmissionen med at række evangeliet tilbage!

israel.dk/giv/gave

Mobilepay: 2371 8264

Reg.nr. 9743 Kontonr. 3054500

En uventet invitation

 BAGSMÆK

*Elisabeth Serner,
Den Danske Kirke i Jerusalem*

Det er en surrealistisk oplevelse at finde sig selv omgivet af mænd og kvinder med kippa og bedesjal syngende: "This little light of mine". Det er dog ikke et unormalt syn i en lille menighed i Jerusalem, der har sit udspring i en amerikansk-jødiske forgrening kaldet: "reconstructionist judaism".

Det er i dette fællesskab, min israelske kammerat føler sig hjemme og accepteret. Derfor har jeg også, via ham, en stående invitation til at deltage i de månedlige gudstjenester. Personligt er jeg blevet godt modtaget, selvom jeg ikke er jøde og adskiller mig fra de andre ved min tro på Jesus. Det til trods har jeg taleret på lige fod med de øvrige, når ordet efter Torah-læsningen bliver givet frit.

Dette har udfordret mig og givet mig hjertebanken, eftersom det netop har været under disse seancer, jeg har oplevet mig tilskyndet til at give mit besyv med. De ting jeg har delt, har ofte været små hverdagshændelser, som Gud har talt til mig igennem, eller ord fra Bibelen om Guds kærlighed og trofasthed.

Åbenheden og sulten efter at høre sandheder fra Gud har overrasket mig, og når folk har tilkendegivet deres forståelse og enighed med klapsalver og et enkelt "amen" i ny og næ, har jeg haft svært ved at fatte, at konteksten er jødisk. Gudstjenesterne bliver altid afsluttet med et fælles frokostbord, hvor brød og vin indledningsvist velsignes.

Hvis ikke jeg allerede på dette tidspunkt skulle være blevet mættet af usædvanlige oplevelser, blev jeg det i hvert fald sidste gang, da jeg pludselig blev udpeget til at være hende, der bad de hebraiske bønner over shabbatbrødet. Jeg prøvede at vige udenom, alt imens jeg tænkte: "Det kan jeg da ikke! Ved de ikke, hvem jeg er?" Men det kunne jeg godt, og jeg gjorde det også til sidst i frimodighed til, at Han som er livets brød, kan mætte selv den største sult. Det sidste spørgsmål blev besvaret af en ung pige, der læser til rabbiner, og det klinger stadigvæk i mit øre: "Du er den første kristne, jeg har mødt i Jerusalem".